

Anksiyete

– MESUT ÇİFTÇİ · 14 Mart 2023

Mutsuzum,

Mutsuzsun,

Mutsuz...

Hangi tekil şahısta çekersen çek,
Aynı anksiyete karşılıyor insanı.
Yeşilini artık yitirmiş bir ormanın
Antidepresan almış uyuz aslanı.

Sensin aynalardaki bezmiş şahıs,
Bu dağılmış saçlar, belirgin göz torbaları,
Uykusuzluk mu yoksa obezite mi sorunun,
Yoksa geçmişin bir türlü silikleşemeyen ruhları mı?

Hep mi yağmur yağsın,
Çiçekler açmasın mı hiç?
Üşüyelim mi yaz kış,
Bir kere bile dinlemeyelim mi övgü ya da alkış?

Herkes ister sevilmeyi,
Hadi sevmekten de vazgeçtik,
Bir nebze olsun takdir edilmeyi,
Takdiri bir puanla kaçırmış olsa da
Zarif bir şekilde teşekkür edilmeyi.

Ama ne zerafet var bu çağda ne de nezaket,
Varsa yoksa kabalıkla tütsülenmiş vahşi şiddet!
Sokaklardan, caddelerden, evlerden
Yanık kokusu gibi yükselen o keskin hiddet!

Kadına, çocuğa, hayvana ve dahası dünyaya,
Merhameti unutmuş bu zihniyet,
Kınanmıyor da artık,

Kokuşmuş çöp yığınlarından ibaret.

Her kafaya kazınmış,
Her deriye yapışmış,
Her beyne işlenmiş,
Her yürek katledilmiş,
Bir sen değilsin terk edilmiş.

Tekil çoğul tüm çekimlerde aynı serzeniş;

Mutsuzuz,

Mutsuzsunuz,

Mutsuzlar...